

SVATÁ HORA

ČÍSLO 2 • 2010

Rozhovor s Josefem Kšicou

Pouť a výroční schůze Matice Svatohorské

Pozvánka na Noc kostelů

6x o vnějších aspektech slavení liturgie

Cestou víry

Blahoslavený Zynovij Kovalyk

OBSAH

Úvodník

Výhoda opravdového mučednictví **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s Josefem Kšicou **4**

Zprávy

Zprávy ze Svaté Hory **12**

Opravy na Svaté Hoře **13**

Dopis arcibiskupa Diega Causero **13**

Okénko Matice Svatohorské **14**

Noc kostelů **15**

Nové velké varhany **17**

Spiritualita

6x o vnějších aspektech slavení liturgie **19**

Cestou víry - Žena v misiích **20**

Blahoslavený Zynovij Kovalyk **22**

Informace

Exercicie, poutě, bohoslužby **24**

Výhoda opravdového mučednictví

Sedím v sobotu za varhanami a poslouchám kázání. Tématem je smrt japonských mučedníků svatého Pavla Miki a jeho druhů. Tito japonští misionáři přišli o život „pouze“ proto, že byli křesťany, ostatně podobně jako světice předešlého dne – svatá Agáta. Až vyjde toto číslo časopisu, budou jejich památky ve vzdálené minulosti předchozích měsíců. Proč o nich tedy mluvit?

Svatý Pavel stejně jako panna Agáta jsou nám představováni pro své ctnosti především proto, že dovedli uhájit svou víru před okolím, které se je snažilo zlomit ve prospěch svého, jak říkáme pohanského, přesvědčení. Jaké pronásledování však čeká dnes nás? Budeme také prolévat krev pro Krista? V Evropě asi těžko (i když nepředbíhejme událostem...). Proč se tedy zdržovat s těmi zastaralými vzory...

Peklo v každé době vystrkuje růžky po svém. To nejhorší, co se nám dnes přihází, je patrně úšklebek mnohých nad naším přesvědčením. Vždyť žijeme ve společnosti, která prezentuje především svoji pluralitu, volnost, toleranci. A to se projevuje i v postojích našeho mnohdy nechápajícího okolí: „Tvá víra je pro mne možná směšná, ale jinak mne ani moc nezajímá.“ Odtud je již jen krůček k tomu, aby se víra stala nezajímavou i pro nás. Nebezpečí dnes tedy patrně nespočívá v přímém ohrožení někým, kdo naši víru chápe jako neslučitelnou s vlastním náboženským přesvědčením. V době dnešního názorového individualismu nám spíše hrozí ochladnutí nás samých po vzoru okolí.

Současnost tak na nás klade velké nároky – v určitém smyslu je přeci mnohem těžší udržet si svou víru přesto, že se nikdo nesnaží nás o ni připravit.

Pavel Šmolík

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

Zima na Svaté Hoře

Fotografie v časopise:
Stanislav Příbyl, Jan Traxler
a archiv Svaté Hory

*Svatochorští redemptoristé
a jejich spolupracovníci
Vám přejí a vyprašují
pořehnané velikonoční svátky.*

Příteli, zemřela varhanice u svatého Tomáše

Sedíme v budově probošství, kousek od svatovítské katedrály, a já se opět potýkám s problémem, jak nově a neobvykle položit první otázku, která by se týkala tvého mládí a rodinného prostředí...

Mohu začít tradičně svým narozením. Teď sice pracuji v Čechách, protože jsem tu vystudoval Akademii Múzických umění, ale jinak jsem se narodil na Moravě, protože můj otec v době mého narození působil jako učitel v Kravařích u Opavy. Brzy jsme se přestěhovali na Českomoravskou vysočinu k Bystřici nad Pernštejnem, a tam jsem žil asi od svých dvou let až do osmnácti, do maturity na střední obecně vzdělávací škole.

Jako kluk jsi tedy žil na vesnici a chodil tam do školy?

Když jsem šel do první třídy, byl to konec padesátých let. Nejprve jsme se odstěhovali na vesnici, kde jsme pár let bydleli. Otec tam učil a s ochotníky nacvičovali dramatické kusy, např. Babičku. Byla tam kaple, kde maminka hrávala při mších sv. na harmonium, a já jí při tom asistoval. Byla to pestrá doba. Ve Věchnově, kde jsme před tou Bystřicí žili, u školy, v níž jsme bydleli, byla pod stříbrným smrkem socha Masaryka, která tam vydržela celá šedesátá a sedmdesátá léta, nikým neodstraněna. Kuriózní situace: kolem samé změny, na sloupech visela hesla „více píce pro dojnice“, to mám v živé paměti, a mezi tím vším přetrvával všechna ta léta Masaryk.

Můžeš se podrobněji zmínit o vašich rodinných poměrech?

Můj otec, jak jsem již naznačil, učil hudební výchovu na základní škole a později na gymnáziu. K tomu bylo i pracovní vyučování, které musel tehdy vyučovat také. Doma jsme tedy se sestrami vyrůstali v hudebním prostředí. Můj strýc pak byl katolickým farářem, který téměř padesát let působil v Olešnici na Moravě. To bylo od Bystřice osmnáct kilometrů, takže na té faře jsme byli každou chvíli.

Z rodiny hudebníků se strýcem farářem byla asi už přímá cesta k tvému varháníčení...

Měl jsem štěstí, když jsem byl malý kluk a hrál jsem asi tak dva roky na klavír, posadili mě poprvé za varhany. Měl jsem z toho tak silný vjem, že mě v pozitivním slova smyslu provází celý život. Jako malý, když jsem slyšel varhany, byl jsem vždycky u vytržení. A když jsem potom měl možnost na varhanní klávesy sáhnout, připadalo mi to jako zázrak. Tento impuls asi způsobil mé celoživotní zaměření. A pak samozřejmě to duchovní vytržení. To, co se v kostele při bohoslužbě děje. To vše způsobilo, že jsem šel studovat hudbu. Skutečně jsem ale začal cvičit až v šestnácti letech. Jako kluk jsem prožil normální dětství, hry... - všechny ty krásné vzpo-

Rozhovor s dómským varhaníkem katedrály svatých Víta, Václava a Vojtěcha Josefem Kšicou

mínky, jak jsem trávil čas s rodiči. I poté na léta v Bystřici nad Pernštejnem, kde moje více jak osmdesátiletá maminka donedávna žila..

Jak tedy pokračovala tvá hudebnická studia?

Hudbu jsem tedy začal brát vážně až v šestnácti. Můj otec si v šedesátých letech dostudoval u prof. Arnošta Bourka na konzervatoři v Brně dálkově flétnu. Maminka se mnou do otce tak dlouho mluvila, že se nakonec sebral a dojel do Brna, kde mi našel učitele klavíru, jímž byl profesor Doležal. Ten mě tři roky připravoval na konzervatoř. Řekl mi „Na varhany nemusíš umět, ale při zkouškách je třeba, abys hrál dobře na klavír“. A tak jsem začal denně poctivě cvičit na klavír, nejméně jednu, obvykle ale dvě až tři hodiny.

V té době jsem usoudil, že chci dělat hudbu. Varhany a nic jiného. Před tím jsem sice rozmýšlel, zda nepůjdu studovat medicínu, proto jsem i maturoval z biologie, ale nakonec zvítězila hudba.

Zpíval jsem tedy v otcových sborech, v dětském a po mutaci i ve smíšeném, který řídil místní dentista pan Klejzar. Zpíval jsem v kostele, kde na varhany hrál jakýsi pan Zmrzlý, vyučený cukrář. Dodnes na něj vzpomínám, jak měl před sebou jen zpěvník, a hrál, ve vlastní harmonizaci. Ale bylo to na úrovni. Když mu zabavili živnost a musel jít pracovat do lomu, nic se na jeho osobnosti nezměnilo. Stále hrál na varhany a stále chodil vzpřímeně jako šlechtic.

Jak jsi v té době získával noty? Z kapesného?

Šel jsem třeba na měsíční brigádu, kopali jsme například pouliční osvětlení ve městě, a za vydělané peníze jsem si koupil metr silný štos not, které tehdy

stály tři koruny padesát, což bylo za babku. Takže takto jsem se každý rok po brigádě odměnil: kromě bot jsem si koupil i noty.

Na konzervatoř tě tedy přihlásil také tvůj otec?

Začal jsem opět přemlouvat otce, že se potřebuji na varhany něco přiučit. Protože můj tatínek se od mládí kamarádil se skladatelem Miloslavem Ištvánem, jelikož spolu hrávali (otec byl flétnista a Ištván ho doprovázel na klavír), jeli jsme se zeptat jeho. Profesor Ištván tehdy řekl: „Na akademii v Brně učí doc. Alena Veselá, jeďte přímo za ní“. Tak já jel, a hrál jsem jí jako amatér Bachovu Toccatu a fugu d moll, kterou jsem se sám naučil. Alena Veselá, řikali jí „Alička“, řekla: „Budeš už mít maturitu, už tedy budeš mít trochu rozum, zajďte za profesorem Bělským“ a vystuduj nejprve konzervatoř“.

Bylo to v roce 1969, 5. nebo 9. května. Jeli jsme tedy do Dřevařské ulice v Brně za prof. Bělským a já mu zahrál Bachovu Francouzskou suitu E dur. Pak jsem za ním pravidelně začal jezdit. Tam, na pedálovém harmoniu, jsem získal základy varhanní hry. Po maturitě jsem u prof. Bělského pokračoval jako řádný student konzervatoře.

Tehdy se ti ale přihodila pro muzikanta dosti nepřijemná nehoda...

O prázdninách jsem si stihl udělat takový úraz, že jsme málem přišel o prst. Asi jsem neměl moc rozum - jeli jsme pracovat do lomu, kde jsem si rozdrtil kloub. Člověk, který chce dělat hudbu a jde pracovat do lomu..., to nebylo zrovna dobré rozhodnutí. Když jsem nastoupil na konzervatoř a ukázal prof. Bělskému svůj prst, maličko změnil barvu, ale jinak nic neřkal. Až po letech se mi přiznal, že měl takové vnitřní otázky, zda vůbec mohu to studium zvládnout.

Díky tomu jsem první dva roky cvičil i dvanáct hodin denně, to bylo běžné a hlavně nutné. Měl jsem totiž maturitu, a tak jsem nenavštěvoval humanitní předměty, kam museli docházet ostatní spolužáci. Všechno tento čas jsem tedy mohl věnovat práci na prstové technice. A jelikož si lidé z velkého města rádi ráno přispí, tak já jsem chodil na konzervatoř cvičit na pátou hodinu s uklízečkami a v devět hodin, kdy ostatní - spáči dobíhali do školy, já už měl odevčíváno pět hodin.

Také jsem si hned opatřil varhanické místo, abych měl liturgickou praxi. Našel jsem ho při svých cestách - první dva roky jsem ještě jezdil na víkendy vlakem domů. Při návratu do Brna jsem se vždycky stavoval u Eucharistiánů, v kostele kousek od nádraží, kde byl varhaník se sedmadvaceti dioptriemi. Ten mi jednou řekl: „Příteli, zemřela varhanice u svatého Tomáše. Řekněte, že Vás tam posílám, že byste tam chtěl hrát“. Já jsem tam šel a místo jsem získal. Za týden jsem tam začal hrát a hrál jsem tam celá studia. Jako kněz tam byl profesor Nedoma, katecheta, který učil náboženství na středních školách, když to ještě šlo. Čili za první republiky a těsně po válce. Učil i mého tatínka jako malého kluka náboženství, když začínal jako kaplan. Nepřišel jsem tedy do neznámého prostředí. Také tam hrál prof. Slimáček. Vzpomínám na jeho krásné romantické improvizace.

Ano. Profesora Slimáčka znám z Plzně...

To je příbuzný. Jejich rod pochází z Kelče.

Brno a kostel svatého Tomáše tedy byly tou pravou živnou půdou pro tvé varhanické povolání?

Ano. Z konzervatoře ke svatému Tomáši chodila i profesorka Soharová, která učila na konzervatoři klavír. Měla pověst přísné kantorky, ale také byla velmi zbožná. U svatého Tomáše mi jednou řekla: „Kšica, vy jste varhaník. A varhaníci vždycky ještě

komponovali nebo dirigovali. Co jste si zvolil vy?“ Já nad tím přemýšlel a zvolil jsem si kompozici.

Dále jsi studoval v Praze?

Konzervatoř jsem ukončil v roce 1976 a pak v pátém ročníku jsem jel do Prahy na výběrovou soutěž. Na této soutěži jsem získal 2. cenu. Zde mě slyšel prof. Šlechta. Na základě toho jsem se rozhodl jít studovat do Prahy. Praha byla tehdy velkorysejší. Byla to doba ideologického tlaku a v Brně přeci jen každý věděl o každém všechno. Přijetí na vysokou školu bylo tedy schůdnější.

Tehdy mi Kamila Klugarová doporučila a napomohla ke studiu u prof. Šlechty. Byl jsem ale trochu zlobivý žák, takže nakonec jsem AMU dostudoval u Jiřiny Pokorné. Občas si na prof. Šlechtu vzpomenu a v duchu ho odprošuji...

Jakou atmosféru jsi zažíval za studií jako varhaník v pražských kostelích?

Když jsem přišel do Prahy, nikoho jsem neznal ani jsem neměl kde hrát. Začal jsem tedy chodit k svatému Ignáci, kde byl tehdy farářem pan doktor Skoblík. Hudbu řídil a na varhany hrál ing. Blabla, který má nyní hudební vydavatelství. Je zajímavé, že člověk určité lidi opakovaně potkává v důležitých fázích svého života. Začal jsem také hrát v kostele u Jiljího v Praze.

Krátce, ještě na konzervatoři jsem se kamarádil s kolegou, Františkem Kolavíkem, který je a už tehdy byl výborným improvizátorem. Dostal také 1. cenu v Harlemu na světové improvizáční soutěži. O prázdninách jsme měl vyhrazených čtrnáct dní, kdy jsme jezdili po varhanách. On je z Olomouce, a tak jsem jel za ním a objížděli jsme nástroje kolem tohoto města. Naproti tomu on zase přijížděl za mnou do Bystřice. Byla to léta, jak se říká, „normalizace“, ale nás s našimi zájmy se vlastně nijak moc nedotýkala, žili jsme si tak trochu ve svém světě.

Ale zpět k liturgii pražských chrámů...

Během studia na Akademii po krátkém působení u svatého Jiljí jsem hrával u svatého Ignáce, kde jsem poznal obrovský rozhled ing. Blably. U něj jsem na několik let nalezl zázemí, i u dr. Skoblíka. Kromě kostela svatého Jakuba, kde se v průběhu let dělala hudba na vysoké úrovni, musím říci, že i u svatého Ignáce tomu bylo podobně, byl třeba s hudbou jiného druhu. Pan ing. Blabla provozoval při liturgii Janáčkův Otčenáš. Při sv. přijímání jej lze krásně provést, zvláště při nějaké větší mši je to docela vhodné. Podobně jsme dělali třeba Franckovu mši. Často to byly tituly, které se v Čechách běžně neprováděly. I Petr Eben chodil často na tyto hudebně kvalitní bohoslužby.

Ano, dnes někdy bývá problém s liturgickou hudbou. Zatímco v kostele je často těžké ji při liturgii provést, pěči o ní jakoby přebíraly koncertní sály, které si začínají uvědomovat její hodnotu a hloubku.

Ano, to je pravda. Je to paradoxní...

Nečastějším příkladem bývá takzvaná „Rybovka“.

U Ignáce se při mši prováděla i Rybovka. I když to byl delší titul, bylo možné ji schůdně provést. Často se dnes říká, že text Rybovy vánoční mše není moc liturgický. Je však, myslím si, natolik duchovní, že i když nekoresponduje s liturgií bohoslužby slova, jednou ročně, při oslavě Kristova narození má člověk právo se veselit. I při liturgii. A tedy s Rybovou vánoční mší. Když vezmeme například teď se blížící dušičky (rozhovor byl pořízen v říjnu loňského roku, pozn. red.), tak, když někdo zemře, je přeci třeba plakat. Často mi totiž připadá, že při liturgiích něco předstíráme. Vše by mělo být mnohem upřímnější. Zejména vztah mezi tím, co se při mši svatě děje a jaká hudba při ní zaznívá.

AMU jsi absolvoval v roce 1980. Poté jsi tedy začal pracovat jako varhaník?

Nikoli. Po vojně, kterou jsem strávil v AUSu (Armádním uměleckém souboru, pozn. red.), jsem začal své „profesionální období“ vstupem do Pražského filharmonického sboru. S ním jsem měl možnost hodně cestovat po světě. Přestože ve sboru jsem působil jako tenorista, když bylo potřeba, hrál jsem varhanní party. Tak jsem měl možnost se dostat do evropských center, kde jsem, zejména ve Francii, navštívil katedrály a už v osmdesátých letech jsem získal pojem o tom, jak se kde liturgická hudba dělá. V Itálii jsem byl asi čtyřicetkrát, a tak jsem viděl i varhany tam. Zjistil jsem, že při liturgii tam tak často nezní. Přes týden se liturgie slouží bez hudby a o nedělích se hraje často jen ve velkých chrámech.

To bylo jistě období krásných zážitků. Zvláště, když vycestovat obecně nebylo nijak snadné...

Nejvíce mne oslovila Francie. Když jsem v roce 1983 poprvé přijel do Paříže, byl jsem z krásy města i liturgie natolik unesen, že jsem z toho žil několik dní. Slyšel jsem tam poprvé improvizovat dómského varhaníka Piera Cochereau v Notre Dame. Hrál dvacet minut po večerní mši svaté. Když stejným způsobem improvizoval půl hodiny po nedělní bohoslužbě, to od něj bylo přímo vyžadováno, i klérus se v chrámě zdržel a poslouchal. Všichni projevovali o varhanní hudbu poučený zájem. Taková tedy byla a je liturgická hudba v zemi, kde má několikasetletou nepřerušovanou tradici. Nezapomenu, jak jsem viděl obrovský průvod s evangeliářem kolem katedrály Notre Dame, slyšel varhanní hudbu, která dotváří liturgii takovým způsobem, že přenáší až do nebe, při níž jsou lidé u vytržení. V Kolíně nad Rýnem se mi zase stalo, že kardinál zůstal stát po mši s celou asistencí, dokud varhany nedohrály. Pak následoval potlesk.

Tyto zážitky velmi poukazují na to, že polystylovost, dnes nevhodně uplatňovaná v liturgii, hudba, která nemá koncepci ani estetickou vyhraněnost, nemůže podobně hlubokým způsobem zapůsobit.

Jak na tebe působily tyto zážitky po tvém návratu z cest?

Předně jsem si začal říkat, jaké máme u nás v republice velké rezervy. Samozřejmě, že nás postihla doba, která tomu naprosto nepřála, kdy varhaníci byli vychováni pouze ke koncertní činnosti. Ale ani dnes se liturgická varhanní hra příliš nevyučuje. Dříve se k hraní při liturgii musel dostat každý zcela sám. Lec-kdo i přes nebezpečí pronásledování, byl-li ochoten riskovat ztrátu zaměstnání, riziko, že bude s rodinou živořit. Mnozí toto vše podstoupili, aby si zachovali své přesvědčení a varhanní povolání. O to více bychom v současnosti měli využít možnosti dělat liturgickou hudbu profesionálně, tak, jak si to jistě Bůh zaslouží.

Jak jsi v té době žil doma, v Čechách? Byly i zde tak silné podněty jako ve francouzských katedrálách?

Začnu o tom poněkud oklikou. Moje žena sice vystudovala vysokou zemědělskou školu, ale vždy se profesionálně věnovala zpěvu, který studovala soukromě. Navštěvovala hodiny u profesorky Terezie Blumové, jejíž manžel byl kantorem pražské Jeruzalémské synagogy. I já jsem k této profesorce asi rok chodil, když jsem nastupoval do PFS. Jsem velmi vděčný za to, že jsem poznal tyto židovské manžele.

Pan dr. Blum tehdy sestavil sbor, kterému jsme říkali „Blum-singers“, a já jej doprovázel na klavír a varhany. Když se slavily svátky Chanuka nebo se konala tryzna za český transport do Osvětimi, kde byl povražděn nespočet pražských židů – to je čin, který se vymyká jakémukoli chápání – doprovázel jsem pana doktora Bluma – kantora synagogy – na varhany. Zpíval ze svých starých hebrejských liturgických knih, kde nebyly pro melodii noty, ale zvláštní znaky. Když se někdy dívám na tyto

značky a vidím zápis gregoriánského chorálu, shledávám jisté paralely. Při radostnějších příležitostech jsme naopak hráli (já na klavír) a zpívali jidiš písně, například při zapalování chanukových svící.

Kdy jsi přišel jako dómský varhaník do pražské katedrály?

Do katedrály jsem nastoupil v roce 1999. Jsem tu tedy jedenáctý rok. Přišel jsem po Martinu Porubovi, který se po pěti letech rozhodl, že zde v katedrále nebude pokračovat a vrátil se zpět do Německa. Martin za svého působení inicioval generální opravu a rekonstrukci velkých varhan firmou Kánský a Brachtl a pořízení mobilního pozitivu od Vladimíra Šlajcha.

Rok a půl jsem i velké liturgie doprovázel pouze na pozitiv a poté jsem se dočkal zrekonstruovaného Mölzerova nástroje.

Postihly s tvým příchodem katedrálu nějaké změny?

Nedělal jsem žádné revoluce. Pravda, přivedl jsem si svůj sbor, ale jinak jsem, pokud možno, zachoval věci v běhu, pokud byly životaschopné.

Jak probíhá takové předání funkce dómského varhaníka?

Nejdříve bylo vypsáno výběrové řízení. Když jsem byl vybrán, asi týden před mým nástupem mi Martin ukázal, jak se jezdí s pozitivem a pak jsem se ještě sešel s Markem Čihařem, který hrával nešpory. To jsem také zachoval. No a poté jsem nastoupil.

Katedrála je jistě zvláštní prostor. Jaké okamžiky bys za svoji více než desetileté období vyzdvihl?

Zažil jsem tu opravdu některé velmi silné chvíle. Když budu hovořit o těch smutných, byl to především pohřeb Josefa Luxe. To byla velmi hluboká záležitost. Tolik lidí a tak silnou atmosféru jsem zde zažil málokdy. Slyšel jsem modlit se celou katedrálu růženec tak, jako když bije jeden velký zvon. Později jsem měl podobný zážitek, když zde v rámci Koncertního jednatelství FOKu zaznělo Berliozovo Requiem s aparátem asi pětiset lidí. Dlouho před tím jsem četl jeho paměti, kde on sám počítá s podobně velkým sborem a orchestrem pro velký katedrální prostor a opět jsem si uvědomil, jak takovéto provedení zasahuje až do hlubiny duše člověka, ač by to někdo mohl nazvat „jen“ koncertem v kostele.

Podobný pocit jsem měl pak při nešporách se Svatým Otcem. To byla záležitost stejné kategorie. Koncentrace duchovních sil. V tom má katedrála rezervu do budoucna. Takovéto liturgie by měly jistě velký přínos do života naší vlasti. Stačilo by jen konat je častěji. A nemuselo se přitom vždy čekat na přítomnost Svatého Otce. K tomuto typu liturgie je podle mne katedrála stvořena. Aby se zde sešlo co největší množství lidí ve společenství a prožili onu duchovní sílu okamžiku, aby zde prožili nové obrácení.

Katedrálu si ovšem nárokují i turisté a samozřejmě i mnohé skupiny křesťanů, každá s odlišnou hudební představou. Lze tyto požadavky skloubit?

Katedrála je místo, kde by se měla pěstovat široká škála stylů a forem.

Také jsem tu jednou zažil zpěv sboru a kytar, ale bylo to uklidňující, neprovokující. I toto lze tolerovat, ale zažil jsem tu také nějakou podobnou „hudbu mladých“ na Seslání Ducha Svatého. Byl to moment, kdy jsme se všichni lekli a potom už to nikdo nikdo nechtěl zopakovat. Což mě zatím utvrdilo, že je třeba dodržovat stylovou čistotu. Když tedy provozují latinskou mši, vyplatí se tyto věci mít pod kontrolou a nekombinovat ji s hudbou, která k tomuto tématu nepřísluší.

Hovořil jsi o návštěvě Svatého Otce. Jak jsi tuto liturgii připravoval?

V katedrále jsem měl štěstí, že tady byla při papežské liturgii již ze zadání požadována stylová čistota - chorální latinské Nešpory a nic víc. Na rozdíl od tolik diskutované liturgie ve Staré Boleslavi. Měl jsem pak k dispozici vysoce kvalitní tým: ing. Jiřího Hodinu, který chorál vystudoval v Paříži a řídil scholy v presbytáři a natočil pracovní verzi pro předběžné studium. Dr. Jiřího Kuba, který vysázel danou předlohu a řídil Pražský katedrální sbor na velkém kůru, ThDr. Jana Matějku, který texty korigoval. Liturgii Nešpor předně sestavil O. Vladimír Málek a vytvořil scénář pro Českou televizi. Zpěváků se podílelo celkem na 90 - bratři trapisté z Nového Dvora, choralisté ze Slovenska, scholy ze Svaté Hory, z katedrály z Plzně atd.

Vlastně týmová práce. Nakonec radost na to pohledět. Ostatně je to vydáno na DVD.

Byly nějaké zvláštní požadavky na tuto liturgii na rozdíl od běžných nešpor, pomíneme-li jejich rozsah co do počtu věřících i asistence?

Při návštěvě Svaté Otce v Praze jsme byli žádáni, abychom vkládali mezi jednotlivé části nešpor chvíle ticha. Pozoroval jsem to již v zahraničí a ukázalo se to jako velmi potřebné. Jako prostředek meditace, lepšího souznění s textem. Po každém žalmu tedy následovalo třicet sekund tiché meditace, po homilii byly žádány dvě minuty ticha.

Uvažoval jsi někdy v poslední době o jiném postu, než je pražský katedrální varhaník?

Asi po roční práci v katedrále jsem dostal dokonce nabídku dělat varhaníka v nějakých německých lázních. Za výhodných podmínek. Výhodnějších, než v Praze. Je třeba říci, že i varhaník má právo na důstojný život, tedy i varhaník by měl mít možnost důstojně zajistit svoji rodinu. A to by mělo být samozřejmostí. Už Albert Schweizer, lékař a varhaník, odešel do Afriky, aby vrátil černochům, žijícím v bídě, jejich důstojnost.

Mrzí mne, že liturgická hudba někdy bývá chápána jako konkurenční záležitost liturgie. Liturgická hudba má s liturgií souznít a umocnit její dopad na lidskou duši. Toto by si měli uvědomit jak hudebníci tak i duchovní. Naštěstí o těchto věcech nemusím v katedrále přemýšlet, zde všichni usilujeme o ducha spolupráce.

A ona nabídka práce v zahraničí?

Myslím si, že člověk má přinášet oběti. Ta finančně nejrentabilnější nabídka nemusí tedy být vždy tou, kterou přijmete. A tak, věren pražské katedrále, o změně působišť neuvážuji. Jen těžko bych hledal místo duchovně tak hluboké a s osudy národa tak úzce spjaté, jakým je právě katedrála.

S Josefem Kšicou hovořil Pavel Šmolík

Zprávy

ze Svaté Hory

- V sobotu 13. února v 18.00 hodin se konaly již druhé latinské chorální zpívané nešpory. Předsedal P. Anton Verbovský, CŠsR, hudební složku liturgie vedl Jiří Hodina.
- V neděli 14. února v 17.00 hodin proběhl Koncert duchovní hudby z díla Georga Friedricha Händela. Výběr jeho duchovních skladeb přednesl soubor Musica Podberdensis.
- Příprava před popeleční středou začala již v úterý 16. února od 9.00 do 12.00 hodin výstavem Nej-světější svátosti a adorací.
- Bohoslužby na Popeleční středu 17. února byly pravidelné, při všech byl udělován popelec. Při odpolední mši svaté zpíval Svatohorský chrámový sbor liturgické skladby P. Josefa Olejníka.
- Ve dnech 4. až 6. března večer proběhlo ve svato-horské bazilice v kapli svatého Ignáce nahrávání třetí části sonát Jana Ladislava Dusíka pro Český rozhlas. Interpretem nahrávek je Doc. Jaroslav Tůma.
- V sobotu 13. března se na Svaté Hoře konala obvyklá Postní duchovní obnova, kterou vedl příbramský farář a vikář P. Jindřich Krink. Program byl zahájen v 9.00 hodin katechezí. Následovala kající pobožnost, adorace s příležitostí ke svátosti smíření. V 11.00 hodin pak P. Krink sloužil mši svatou. Program byl zakončen ve 12.00 hodin koncertem postní varhanní hudby, na němž studenti a pedagogové Českobudějovické konzervatoře přednesli skladby pro jedny i dvoje varhany.
- V sobotu 13. března v 18.00 hodin se konaly další latinské chorální zpívané nešpory.
- O středách 17. a 24. března v 19.00 hodin se v tzv. biskupském pokoji uskutečnily první dva koncerty druhého ročníku cyklu Hudba v nezvyklých souvislostech. Doc. Jaroslav Tůma na nich na klavichord ve dvou částech přednesl skladby druhého dílu Dobře temperovaného klavíru Johanna Sebastianiana Bacha.
- Mši svatou o 5. neděli postní 21. března v 9.00

hodin přenášelo Radio Proglas. Sloužili jí P. Bohuslav Švehla z České duchovní služby z Mnichova a P. Jaroslav Kučera, kteří zde měli exercicie pro české krajany žijící v Německu.

- Oslavy Kristova vjezdu do Jeruzaléma o Květné neděli 28. března zahrnovaly mimo jiné dvě mše svaté (v 9.00 a 11.00 hodin) s průvodem s ratolestmi za doprovodu žestů a zpěvu. Při těchto mších byly rovněž předneseny Lukášovy pašije svatohorského regenschoriho Pavla Šmolíka složené pro tento rok.
- Mše svatá na památku ustanovení eucharistie a svátostného kněžství se konala 1. dubna tradičně v 17.00 hodin. Následovala společná večeře za městnanců Svaté Hory a otců redemptoristů.
- Na Velký pátek 2. dubna proběhla v parku v 15.00 hodin křížová cesta a poté se v bazilice konaly velkopáteční obřady. Zazněly při nich mimo jiné i Svaté Hoře věnované Janovy pašije Radka Rejška.
- Obřady Velikonoční vigílie na Svaté Hoře začaly v sobotu 3. dubna ve 21.00 hodin. Liturgii předsedal P. Josef Michalčík, CŠsR, administrátor Svaté Hory.
- V neděli 4. dubna na Boží Hod velikonoční byla při mši svaté v 9.00 hodin provedena Grosse Orgelso-lomesse rakouského skladatele Johanna Georga Zechnera.
- V pondělí 5. dubna v 16.30 hodin se konal Velikonoční koncert Svatohorského chrámového sboru.

Z koncertu v biskupském pokoji

Opravy na Svaté Hoře

■ Na začátku měsíce února bylo předáno do opravy jedno ze svatohorských harmonií. Harmonium je hudební dechový klávesový nástroj, který se při liturgii hojně používal zejména na přelomu 19. a 20. století. V případě svatohorského harmonia se jedná se o zajímavý nástroj, dokonce s pedálem, který postavila v roce 1902 firma Tuček z Kutné Hory. Nástroj byl odborně restaurován a doplněn ventilátorem. Rekonstrukce v ceně asi 20 tisíc korun a dokoupení ventilátoru za cca 14 tis. Kč byla financována z daru anonymního dobrodince. Harmonium je již zpět na Svaté Hoře a bude použito při pořízení nahrávky vánočních skladeb Svatohorským chrámovým sborem pro připravované vánoční CD.

■ V důsledku tíhy sněhu a ledu došlo k poškození střechy a následnému zatečení do

několika podkrovních pokojů v Exercičním domě. Bylo nutno opravit poničenou omítku a znovu vymalovat několik pokojů. Oprava interiéru úspěšně proběhla v závěru března a pokoje jsou exercitantům opět k dispozici. Na opravě střechy se pracuje.

Prosíme Vás o finanční pomoc s provozem Vašeho poutního místa. Dary jsou jediným zdrojem finančních příjmů pro tyto potřeby. Rovněž doufáme ve Vaši modlitbu za zdárný průběh grantového řízení, abychom mohli výše uvedené plány uskutečnit.

Konto na běžné opravy je: 35-520395309/0800, konto pro potřeby provozu Svaté Hory je: 520395309/0800, u ČS Příbram. Lze přispívat i prostřednictvím platební karty přes portál www.svata-hora.cz

P. Josef Michalčík, CŠsR

Dopis arcibiskupa Diega Causero apoštolského nuncia v České republice, adresovaný Giulianu Pellegrinimu, starostovi obce Ledro

Vážený pane starosto,

dozvěděl jsem se, že P. Stanislav Příbyl se bude účastnit slavnosti, při které bude oficiálně představena nová obec Ledro. Rád jsem mu svěřil těchto pár řádek, aby Vám je předal. Vás, obyvatele Ledrenského údolí, srdečně zdravím. Mám spolu s vámi radost ze vzniku nové obce, která byla oficiálně ustavena 1. ledna 2010.

S obdivem a vděčností vzpomínám na setkání s vámi, když jste v červnu loňského roku přijeli jako početná delegace do Čech, na Svatou Horu. Obdivoval jsem, jak bylo všechno dobře zorganizováno, jak jste se s velkým zaujetím účastnili programu, jak srdečné spojení vás váže k vaší zemi a k vašim předkům, jaké velké přátelství vás navzájem spojuje. Jsem vám také vděčný za vaši zbožnou a příkladnou účast na slavnostní mši svaté u příležitosti slavnosti Korunovace Panny Marie na Svaté Hoře, nejvýznamnějším poutním místě v Čechách.

Ze srdce vám přeji, aby činnost nové obce byla vždy ku prospěchu všech obyvatel jejích částí Bezzecca, Concei, Molina di Ledro, Pieve di Ledro, Tiarno di Sopra a Tiarno di Sotto a aby zaštiťovala pokojné soužití a blaho všech. Kež Ledrenští, kteří odpočívají na hřbitovech v Čechách, se za vás přimlouvají a jsou na vás před Bohem hrdí pro ctinosti, které mají jejich potomci z Ledrenského údolí, a pro to všechno, co konají.

Kež vám Bůh žehná a provází vás. Kež Vám osobně, pane starosto, Vaší rodině a všem obyvatelům obce, kterou spravujete, dá moudrost a dobré zdraví.

*S úctou a srdečným pozdravem,
+ Diego Causero, apoštolský nuncius v České republice*

Okénko Matice Svatohorské

Poutě a Výroční schůze Matice Svatohorské

Srdečně zveme všechny členy sdružení přátel a dobrodinců Svaté Hory na poutě a výroční schůzi Matice Svatohorské, která se letos uskuteční v sobotu 29. května 2010 od 10.00 hodin ve svatohorské bazilice a následně v refektáři svatohorské rezidence. Bude schůzí volební, tzn. na následující tříleté období bude volen nový sedmičlenný výbor, jehož členem se může stát každý z Vás. Pokud byste se chtěli osobně aktivněji zapojit do dění na Svaté Hoře, přihlaste se, prosím, co nejdříve do kandidátky buď prostřednictvím dopisu nebo e-mailu na níže uvedené adresy.

V rámci letošní poutě Matice Svatohorské bychom také rádi poděkovali všem dárcům, kteří v uplynulých dvou letech přispěli na stavbu velkých svatohorských varhan. Dárcům, kteří věnovali na tento rozsáhlý projekt více než 50.000 Kč, bude předána stříbrná medaile s logem stavby varhan na Svaté Hoře. Dárci, jejichž finanční dar přesáhl 10.000 Kč, obdrží novou bronzovou medaili s logem velkých svatohorských varhan.

Program Poutě Matice Svatohorské

konané v sobotu 29. května 2010 od 10.00 hodin

- Mše svatá v bazilice v 10.00 hodin - oslavuje P. Stanislav Příbyl, CSSR - bývalý svatohorský farář, současný generální vikář litoměřické diecéze
- Krátký varhanní koncert
- Prezentace a aktuální informace o projektu stavby velkých varhan
- Ocenění dárců z uplynulého období
- Volební Výroční schůze Matice Svatohorské v refektáři kláštera
- Následné občerstvení v prostorách svatohorské rezidence
- Nevšední prohlídka Svaté Hory s průvodcem
- Požehnání v bazilice

Kandidáti do výboru Matice Svatohorské 2010

V následujícím odstavci bychom Vám rádi představili ty kandidáty, kteří se zatím přihlásili k účasti na volbách do sedmičlenného výboru Matice Svatohorské.

V důsledku nedostatečného počtu kandidátů vyzýváme všechny členy Matice Svatohorské nejen z Příbramska, kteří by byli ochotni přispět svým časem, silami a schopnostmi do činnosti Matice, aby se přihlásili jako kandidáti výboru. Jedná se o sedmičlenný výkonný orgán Matice, jehož členové jsou volenými zástupci členů Matice Svatohorské. Výbor se schází obvykle jednou měsíčně. Jeho hlavním úkolem je praktické zajištění činnosti Matice, tj. spravování členské agendy, iniciování a kontrola realizace projektů a další otázky související s řízením tohoto občanského sdružení.

Věra Langová

* 1963 v Kopřivnici, žije s rodinou v Příbrami, má 3 děti, kostelnice a pastorační asistentka na Svaté Hoře, členka Matice Svatohorské od jejího založení, předsedkyně Matice Svatohorské od roku 2007.

Mgr. Miloslava Šmolíková

* 1981 ve Vimperku, žije s rodinou na Svaté Hoře v Příbrami, má 2 děti ve věku 3 a 6 let, varhanice na Svaté Hoře a pedagožka na příbramském Gymnáziu, členka výboru Matice Svatohorské od roku 2007.

Ing. Petr Křivánek

nar. 1969 v Příbrami, ženatý, nyní žije s rodinou v Praze, má 3 děti ve věku 8, 5 a 2 roky, pracuje jako programátor, členem občanského sdružení Matice Svatohorská je od jeho založení, členem jeho výboru je od 01.01.2009.

BcA. Pavel Šmolík

* 1979 v Plzni, žije s rodinou a 2 dětmi na Svaté Hoře v Příbrami, svatohorský regenschori, varhaník, sbornistr a dirigent, pedagog na Konzervatoři v Českých Budějovicích, předseda Matice Svatohorské 2004 - 2007.

Vít Štáhlavský

* 1977 v Hořovicích, žije v Bezdědicích, starosta města Hostomice, svobodný, vzdělání SOU stavební, člen Matice Svatohorské od roku 2008, „na Svatou Horu jezdím jako domů, neboť Panna Maria je matkou nás všech a tam, kde máme matku, tam jsme také doma“.

PhDr. Mgr. Jan Traxler

* 1975 v Příbrami, ženatý, žije s rodinou v Lazci u Příbrami, má 2 děti ve věku 6 a 3 roky, administrativní pracovník na Svaté Hoře, programátor, vysokoškolský pedagog, člen výboru Matice Svatohorské v letech 2004 - 2007.

NOC KOSTELŮ

Tobě patří den, i noc je tvoje, tys upevnil světlo noci i slunce
Ž 74,16

Svatá Hora, podobně jako i ostatní kostely nejen v Příbrami, ale i v mnoha ostatních českých městech, se letos poprvé připojí k česko-německé akci nazvané Noc kostelů, která si klade za cíl v průběhu večera 28. května poutavým způsobem zpřístupnit chrámové prostory návštěvníkům nejširšího spektra.

Co je to noc kostelů

Noc kostelů 2010 je především

- pozváním všech lidí dobré vůle ke společnému setkání a k objevování krásy křesťanských výtvarných a architektonických pokladů
- projevem kreativity a důvěry v život lidí, kteří chrámy stavěli a zdobili, ale i těch, kteří je dnes obývají a chtějí se podílet o svou víru, o svůj život, a svoje osobní obdarování a dovednosti
- nabídkou zakotvené křesťanské spirituality, modlitby a služby potřebným
- znamením živé spolupráce křesťanských církví (ekumenismus), která zceluje rány vzniklé v minulých staletích

Noc kostelů si klade za cíl prezentovat významné rysy křesťanských církví. Umožní návštěvníkům prožít rozmanitost křesťanských církví a náboženského vyjadřování. Spolu s katolickou církví se jí zúčastní křesťanské církve, které jsou členy Ekumenické rady církví ČR. Během Noci kostelů jsou otevřené prostory chámů a modliteben a nabízené programy jsou přístupné

pro všechny návštěvníky zdarma. Akce je založena na dobrovolné spolupráci farností, sborů, církevních obcí, řádů a dalších křesťanských církevních společenství, vytváří prostor pro setkání v atmosféře, v níž mají návštěvníci možnost setkat se s křesťanstvím prostřednictvím rozhovorů, hudby, umění.

Noc kostelů nechce být jednorázovou akcí, která skončí úderem půlnoci. Nabídka, prostřednictvím níž se křesťanství během Noci kostelů představí, poskytuje možnost celoroční návaznosti.

Noc kostelů na Svaté Hoře

Svatá Hora pro návštěvníky Noci kostelů připravila program, který podobně, jako i v chrámu sv. Jakuba v Příbrami – městě a v kostele sv. Vojtěcha na Březových Horách bude zahájen zvoněním v 19.00 hodin. Po svatohorských schodech se návštěvníci za svitu svíci vypraví vzhůru na Svatou Horu. Vstup bude samozřejmě možný i hlavním vchodem – Pražskou branou.

Po přivítání účastníků a zahájení, které pronesou společně P. Josef Michalčík, CSsR a zástupce města Příbram následuje bohatý program, v jehož rámci mohou účastníci absolvovat jednotlivé akce, připravené pro prostor baziliky, paralelně se jim též nabízí možnost prohlídky areálu s průvodcem nebo též možnost nahlédnout do barokní klášterní jídelny, kde budou vystaveny některé nejzajímavější šaty milostné sochy Panny Marie Svatohorské.

Noc kostelů bude na Svaté Hoře zakončena modlitbou za město Příbram, krátkým ohňostrojem a vyzváněním zvonů.

Program Noci kostelů 28. KVĚTNA 2010 na Svaté Hoře

18.45 → 19.00	Shromáždění pod svatohorskými schody, rozdání svíci
18.55 → 19.15	Průvod svatohorskými schody. První z možností, jak se dostat na Svatou Horu.
19.00 → 19.15	Společně zněj zvon
19.00 → 22.30	Otevření areálu, Muzea. Druhý způsob pro vstup - Pražskou branou.
19.00 → 20.00	Svatohorští hlídači - ukázka svatohorských psů
19.15 → 19.30	Přivítání návštěvníků u Korunovačnického oltáře
19.30 → 20.00	O Svaté Hoře v historii a současnosti
19.30 → 19.50	Prohlídka refektáře (barokní jídelny) kláštera s výkladem, ukázka ekologického vytápění
20.00 → 20.30	Koncert Svatohorského chrámového sboru
20.00 → 20.20	Prohlídka areálu s výkladem
20.30 → 21.00	Liturgické oblékání
20.30 → 20.50	Prohlídka refektáře (barokní jídelny) kláštera s výkladem, ukázka ekologického vytápění
21.00 → 21.30	Nové svatohorské varhany
21.00 → 21.20	Prohlídka areálu s výkladem
21.30 → 22.00	Duchovní slovo, prostor pro dotazy
21.30 → 21.50	Prohlídka refektáře (barokní jídelny) kláštera s výkladem, ukázka ekologického vytápění
22.00 → 22.30	Návštěva Krápníkové kaple v nočním osvětlení
22.45 → 23.00	Prosba za město Příbram
23.00 → 23.15	Společně zněj zvon, ohňostroj

Program, který můžete sledovat po celý večer:

Projekce dokumentů o Kongregaci Redemptoristů a stavbě nových varhan v neustálé smyčce v průběhu celého večera v kapli sv. Ignáce • Svatohorské poutní muzeum bude v průběhu Noci kostelů plně k dispozici. • Možnost skromného občerstvení • Prodej knih, upomínkových předmětů, informační služba

Program pro děti

Australský fotbal • Rytíř Malovec, historická osoba se představí dětem • Nakresli si Svatou Horu

redakce

Velké varhany pro Svatou Horu

Nové velké varhany

Přinášíme opět aktuální informace o stavbě nových velkých varhan pro Svatou Horu.

Aby velké varhany mohly být v následujících několika letech dostavěny, je nutné každoročně shromáždit alespoň 3.000.000 Kč. Prakticky to znamená shromáždit cca 250.000 Kč měsíčně. To je samozřejmě nelehký úkol, zvláště v průběhu finanční krize, v současné době hojně mediálně propagované. Proto si dovoluujeme apelovat na všechny dárcy: Pomozte nám!

Jak můžete přispět?

V následujícím souhrnu ještě jednou uvádíme výčet možností, jak lze podpořit stavbu nových velkých varhan na Svaté Hoře:

- Trvalým příkazem
- Přířímým darem v hotovosti
- Složenkou
- Bankovním převodem
- Zakoupením medaile

Podrobnosti o výše uvedených možnostech získáte u kontaktních osob Matice svatohorské. Kontakty viz níže, v závěru článku.

Veřejná sbírka na podporu stavby nových velkých varhan

Za účelem shromáždění potřebných finančních prostředků na stavbu velkých varhan na Svaté Hoře koná občanské sdružení Matice Svatohorská, Svatá Hora 591, 261 80 Příbram, IČ: 70829071, veřejnou sbírku. Tato sbírka byla oznámena Krajskému úřadu Středočeského kraje dne 15. prosince 2009.

Benefiční koncert v Pelhřimově

Jedním z nezanedbatelných způsobů získávání prostředků pro stavbu nových varhan jsou benefiční koncerty. První z nich proběhl o Božím Hodu velikonočním, v neděli 4. dubna 2010 v 18.00 hodin v kostele sv. Bartoloměje v Pelhřimově. Na varhany hrál svatohorský regenschori Pavel Šmolík. Iniciátorem akce byl místní varhaník pan Jiří Váňa, který za přispění členů rodiny, za podpory místního duchovního správce P. J. Stehlíka a nemalého přispění dárců prostřednictvím tohoto koncertu zprostředkoval dar více jak 20.000 Kč na stavbu svatohorských varhan. Všem patří vřelý dík.

Benefiční koncert na Svaté Hoře

Dalším z řady benefičních koncertů na podporu stavby svatohorských varhan se uskuteční ve svatohorské bazilice ve středu 26. května 2010 v 18.00 hodin. Iniciátorem koncertu je pan Ivan Fuksa, bývalý příbramský starosta. Interprety budou Vratislav Kříž – baryton, Vladimír Rejlek – trubka a Pavel Šmolík – varhany. Vstupenky (200/150 Kč) lze objednat na mailu matice@svata-hora.cz nebo zakoupit v předprodeji ve Svatohorském poutním muzeu.

Detail tónového ventilu vzdušnic

Práce vykonané v roce 2010

V měsících leden – duben byly provedeny práce v ceně cca 750.000,- Kč.

- dokončená stavba postamentu varhan (spodní části varhanní skříně)
- probíhající stavba věnce prospektového dílu varhanní skříně
- dokončená stavba manuálových vzdušnic (zařízení tvaru skříně, na němž budou stát píšťaly)
- započatá stavba hracího stolu

V případě dotazů ohledně stavby varhan a darů voleje +420 607 531 533 nebo pište na matice@seznam.cz.

Za Vaši štedrost a přízeň Vám srdečně děkujeme. Na dobrodince Svaté Hory je denně pamatováno v modlitbách a každý pátek v 7.00 hodin je za ně v bazilice sloužena mše svatá.

Matice Svatohorská, Svatá Hora 591, 261 80 Příbram, IČ: 70829071
tel.: +420 318 429 939, fax: +420 318 429 934 e-mail: matice@svata-hora.cz
č. ú. VARHANY: 050016-0523967309/0800
adresa banky: Česká spořitelna, a.s., Milínská 166, 261 22 Příbram

*Veřejná sbírka byla oznámena Krajskému úřadu Středočeského kraje dne 15. prosince 2009.
Miloslava Šmolíková*

Ukázka jemné varhanářské práce – tónové ventily do vzdušnic nových svatohorských varhan

6X o vnějších aspektech slavení liturgie

Zastavení druhé: klečení

Praxe klečení pomáhá celé bytosti, aby Pánu věnovala pozornost a svou vůli a aby naše duše mohla svým hlasem chválit Boha. Lidské tělo hraje podstatnou roli při plné a uvědomělé spoluúčasti na slavení liturgie.

Klečení je znamením klanění a pokory a v Písmu svatém se s ním často setkáváme. Ježíš a apoštolové při modlitbě klečeli. Tato poloha vyjadřuje prostě, ale výrazně, že Bůh je pramen veškeré síly, a klečící je ochoten celý svůj život a všechnu svou energii věnovat Bohu. I svatý Pavel připomíná, že při jménu Ježíš se musí sklonit každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí (Fil 2,6–11). Klečení je silný výraz vědomí, kdo je středem všeho života a všeho stvořeného. Biskup Olmsted cituje na závěr opata a pouštního otce Apolla, který žil před 1700 roky. Podle něho „d'ábel nemá kolena, není schopen se klanět ani modlit, může jen pohrdavě shlížet shora. Nechtít sklonit kolena před jménem Ježíš je sama podstata Zlého. Když však před jménem Ježíš poklekáme, když se skláníme ve službě druhým a když poklekáme v adoraci, pak následujeme svatě“.

Podle Českého misálu z roku 1983 slavení eucharistie, jako vůbec celá liturgie, se děje viditelnými znameními, jimiž se víra živí, posiluje a vyjadřuje (srv. Sacrosanctum Concilium, č. 59). Dále Český misál hovoří pouze o tom, že se při mši třikrát pokleká: po pozdvihování hostie, po pozdvihování kalicha a před přijímáním. Klečíme také při Vyznání víry v den Slavnosti Narození Páně a Zvěstování Páně při slovech: „Skrze Ducha svatého, přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem“. Je-li v presbytáři ve svatostánku Nejsvětější svátost, pokleká se před i po mši a kdykoliv se před Nejsvětější svátostí přechází. Třetí vydání Římského misálu, které vyšlo ve Vatikánu v březnu 2002, přináší mimo jiné tato doporučení: „Ti, kdo nemohou klečet při proměňování, mají udělat hlubokou úklonu společně s knězem po pozdvihování“. Kde je to zvykem, je chvályhodné zachovat klečení věřících po skončení aklamace Svatý, Svatý až do konce eucharistické modlitby. Při nedávné návštěvě Svatého Otce Benedikta XVI. v Brně a ve Staré Boleslavi jsme mohli vidět, jak papež podával svaté přijímání klečícím věřícím. Tento způsob podle papežova ceremonáře dává lépe vyniknout pravdě reálné přítomnosti Krista v eucharistii, napomáhá zbožnosti věřících a snadněji uvádí do smyslu tajemství.

Je však třeba zdůraznit, že stejně, jako při všech ostatních postojích, tedy i při klečení je třeba brát ohled na zvyklosti dané farnosti. Nebýt oním „jediným spravedlivým“, který, ač správně naplňuje požadavky na liturgický postoj, vědomě se tím vyděluje ze společenství ostatních věřících.

P. Zdeněk Šilhánek

Cestou víry

Pokud byste se rádi podělili s druhými o nějakou hezkou událost z Vašeho života víry, napište nám. Rádi bychom pak předali vaše zkušenosti druhým formou článku našeho časopisu.

Důchodový věk nemusí být časem „rezignace na život“. Může to být další životní období, kdy člověk, tváří v tvář blížící se věčnosti, může záročit své životní zkušenosti službou druhým. Někdo může posloužit svým vnoučatům, může se více věnovat modlitbě a vyprošování Božího milosrdenství pro tento svět. Někdo může psát pro povzbuzení druhých, další obětovat svoji nemoc za obrácení hříšníků. Důchodce nemusí být někdo, kdo pouze „krmí holuby“.

Žena v misiích

Caroline Wolfová pracuje v Útulku svatého Gerarda v St. Augustine na Floridě. Je to dům, lépe řečeno domov, pro těhotné ženy a svobodné matky. Většina z nich je ve věku dospívání a toto místo vyhledaly ve své zoufalé situaci, když otěhotněly následkem znásilnění nebo zneužívání, případně svojí nevědomostí. Chtějí se vymanit ze své tíživé situace ne útekem do závislosti či sebevražd. Chtějí se tady připravit zodpovědně na život – aby se jako svobodné matky dokázaly postarat o své děti.

„Tyto dívky jsou mé hrdinky,“ říká Caroline s oblibou. Stály před tíživou otázkou – jaká je cena života, když se zdá, že život nemá smysl. Rozhodly se vypořádat se znechucením, strachem a sebeobětováním, které přináší nechtěné těhotenství.

„Dospívající mají velké srdce,“ vysvětluje Caroline. „Nejsou ještě pokažení touhou po penězích, autech, titulech a podobně. Ale rozhodnutí přijmout, donosit a vychovávat dítě – to něco stojí a tyto dívky se rozhodly zaplatit tuto cenu.“

Cena života – hodnota dítěte – je také něco, co Caroline dobře zná. Téměř před 50 lety, kdy se léčila po operaci ledvin, počala s manželem nečekané páté dítě. Lékaři ji varovali, že donošení dítěte může být osudné. Radili jí, aby ukončila těhotenství a zachránila si tím život. Odmítla to. I když těhotenství bylo těžké, ona i syn, kterého porodila, žijí. Její syn je dnes otcem čtyř dětí.

Caroline nevidí jenom dospívající dívky s dítětem, ale dospělého člověka, kterým se každá z nich stane a každá má šanci stát se někým, kdo přispěje svou neopakovatelnou hodnotou a originalitou druhým lidem. Podle Caroliny Wolfové jsou mladí odpovědí na mnohé problémy dnešní doby. Mají energii, srdce, nezkratného ducha. „Mladí lidé věci dělají,“ říká s úsměvem, „staří lidé o věcech povídají.“

Útočiště pro mladé dívky, které založila, má akreditovanou střední školu, kde mohou mladé maminky pokračovat ve svém vzdělávání v čase těhotenství a získávat vědomosti, které jim umožní si najít práci. Útulek svatého Gerarda poskytuje také program denní péče o děti studentek. Jsou tady postýlky a kolébky – pro ty nejmenší. Starší

děti si mohou hrát s hračkami na barevných podložkách. A ty ještě větší mají svou místnost se stoly, židlemi, panenkami a vzdělávacími hračkami.

Caroline spolu se všemi, kteří pracují a pomáhají v tomto domově pro dívky a matky, touží, aby se těmto mladým dařilo. Ubytovací zařízení v areálu poskytuje ubytování také pro osm studentek, které nemají kam jít. Dvě matky v domácnosti, které tam bydlí, pomáhají dívkám získat základní zručnost v domácnosti. Dobrovolníci z místních univerzit přicházejí učit o výživě. Také se tady poskytuje pro studentky a ty, které přijdou z ulice, bezplatné testy těhotenství a fonografy, vitamíny, oblečení, pleny a jiné dětské potřeby včetně lékařských, právních a vzdělávacích služeb.

Caroline říká, že za tím vším je modlitba. Modlitba pomáhá mladým ženám v jejich těžkých chvílích. Velmi bolestné rozhodnutí spočívá v tom, jestli si mají dítě nechat nebo ho dát k adopci. Jsou zde také komplikované otázky o manželství a rodině.

Caroline má sama zkušenost s Boží pomocí a přímluvou Panny Marie. Před několika lety, se začala pravidelně modlit růženec. Začala se modlit po zápase s rakovinou ledviny. Chemoterapie, ozařování a operace byly neúspěšné. Caroline se octla v nemocnici, byla ochrnutá, měla žloutenku a těžce dýchala kvůli poškozeným plicím. Její prognóza byla beznadějná. Její pohřeb už byl naplánován. Potom – jak říká – se jí zjevila Panna Maria. „Zvedla mě a pověděla: Řekni o mně svým dětem.“ Caroline byla okamžitě vyléčená – „vyléčená posláním“, říká ráda.

Další rána přišla, když Caroline vstoupila do důchodového věku. Přišla další vážná nemoc, tentokrát rakovina prsu. A opět díky přímluvě Panny Marie se uzdravila. Bůh s ní měl další plán.

Caroline ctí Ježíšovu Matku denní modlitbou růžence a ráda svým svěřenkyním i jejich dětem o Panně Marii vypráví. Mariánské sochy a obrazy zdobí poličky a stěny ve všech budovách areálu. Stěny, které byly kdysi kvůli dřevěným obkladům tmavé, jsou zdobeny fotografiemi tisíců matek a dětí, které prošly tímto areálem.

Caroline odhaduje, že od otevření Útulku svatého Gerarda jím prošlo kolem 27 000 dětí. Některé dostaly adoptivní rodiče. Mnohé měly výsadu být na promoci svých matek. Některým dívkám, které tady našly zázemí, se dařilo – ukončily vysokou školu, lékařskou nebo právnickou fakultu, staly se matkami dětí, které už nebudou muset řešit domácí násilí či zneužívání.

Můžeme zde také vidět, jak neviditelná ruka svatého Gerarda – redemptoristy – nadále pomáhá matkám a těhotným ženám, kterých je patronem. On za svého života dokázal v Boží milosti vést ženy v jejich krizích k hlubšímu životu s Bohem a tak žít plnohodnotný život ve společnosti. Teď pomáhá společně s Carolinou dívkám v jejich tíživé situaci.

Lidé staří, lidé důchodového věku, jsou velmi vzácní v Božích očích. Naše společnost se na ně dívá povětšinou jako na ekonomický problém. Přitom se zapomíná, že každý člověk může v každém věku a v každé situaci „konat zázraky“. Možná ne ve stylu Caroliny Wolfové – ale ve stylu Božího posláním, které mohou znovu objevit.

P. Josef Michalčík, CSsR

Blahoslavený

Zynovij Kovalyk 1903 - 1941

Kněz a misionář

Blahoslavený Zynovij Kovalyk se narodil 18. srpna v roce 1903 v obci Ivačiv Horišnij u Ternopilu městě ležícím v západní části Ukrajiny na řece Seret. Městem prochází hlavní železniční trať mezi Lvovem a Kyjevem.

Štefan Hajovyj pracoval na metropolitní úřadě ve Lvově a dobře znal lidi přicházející si pro různé informace do metropolitního úřadu. Když Němci po útěku bolševiků ze Lvova v červenci 1941 otevřeli vězení, i Štefan se šel ze zvědavosti podívat do vězení zvaného „Bryghitkach“. Mezi lidmi se říkalo, že bolševici před svým útokem zmasakrovali stovky vězňů. To, co spatřil v podzemí vězení, však předčilo všechny jeho představy a poznamenalo celý jeho život. Kopy rozkládajících se mrtvol a strašná scéna: „Kněz ukřižován na stěně s dítětem vloženým do jeho břicha“. Tvář ukřižovaného kněze znal z metropolitního úřadu. Byl si jistý, že ukřižovaným je redemptorista Zynovij Kovalyk.

Zynovij Kovalyk byl znám už od dětství svou zbožností a rozhodností v otázkách náboženství a víry. Redemptoristou se stal po složení řeholních slibů v srpnu roku 1926. Představení ho poslali studovat do Belgie a po návratu byl 9. srpna 1932 vysvěcen na kněze. Na svůj prmiční obrázek napsal modlitbu, která se stala jeho životním mottem: „*Ó Ježíši, přijmi mě spolu s Obětí Tvého Těla a Tvé Krve. Přijmi tuto moji oběť za Tvou Svatou Církev, za Kongregaci, za vlast... Ó Maria, drahá moje Matko, ochraňuj mé kněžství...*“

Po vysvěcení pracoval Zynovij jako misionář na Volyni a v Stanislavově. S příchodem bolševiků se musel stáhnout do Lvova. Jeho služby díky organizačnímu talentu a smyslu pro vedení ekonomie využíval i samotný metropolit septický. Toto však bylo trnem v oku jeho nepřátel, kteří ho považovali za pravou ruku metropolitu a snažili se najít záminku, aby ho mohli uvěznit. Zynovij se však nebál hrozeb a navzdory jasnému nebezpečí přímo nazýval dobro dobrem a zlo zlem. Za pravdu byl ochoten položit svůj život, což potvrzují i jeho slova: „*Pokud to bude Boží vůle, s radostí přijmu i smrt, ale jako kněz a kazatel nebudu dělat kompromisy, pošlapáváje cesty Boží pravdy.*“ Otec Zynovij říkal, že není možné spolupracovat se zlem, nelze budovat Boží království s těmi, kteří tvrdí, že Bůh neexistuje. Svoji zásadu „*Prostí lidé nepotřebují vysokou teologii, ale jsou jim potřebné pravdy o životě na tomto světě i o skutečnostech tam nahoře*“, uplatňoval hlavně ve styku během setkání při svátosti smíření. Místo, kde zpovídal, bylo často obléhané kajícíky, protože skrze otce Zynovi-je mnozí poznávali milosrdenství, pravdu a dobrotu Boží.

Touha po mučednictví se začala postupně naplňovat devět let po vysvěcení. V noci z 20. na 21. prosince ho KGB odvěkla z kláštera redemptoristů ve Lvově a téměř čtyři měsíce o něm spolubratři neměli žádnou zprávu. Příčinou uvěznění měly být „nesrovnalosti s pasem“, ale prakticky to byla jen klasická

záminka KGB, jak dostat nepohodlnou osobu do vězení. Zbytek svého života otec Zynovij strávil v jednom z nejbrutálnějších vězení, v tzv. „Bryghitkach“ ve Lvově. Ani tyto podmínky mu ale nebránily v tom, aby hlásal Boží Slovo, vysluhoval svátosti, učil katechizmus a vedl různé modlitby a pobožnosti. Toto vše se dělo v cele č. 71 s rozměry 4,20 x 3,50 m, kde bylo údajně vězněno až 23 osob. V cele se nenacházelo žádné lůžko či židle. Vězni byli nuceni spát na holé zemi jeden vedle druhého, čímž se zároveň chránili před zmrznutím. Otec Zynovij se podle svědectví dělil i o to málo, co měl, a v noci svou příkrývkou zakrýval spoluvězně. Snažil se potěšit a povzbuzovat a nejednou vyprávěl veselé zážitky z plodného misionářského života, aby vězňům zlepšil náladu. V době vyšetřování podstoupil 28 výslechů, doprovázených hrubým násilím ze strany vyšetřovatelů.

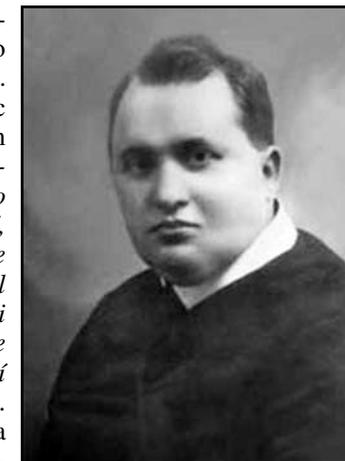
Ve dnech 22. až 29. června 1941 Němci bombardovali Lvov a bolševici byli nuceni utéci. Vězně, které nestačili odsoudit a vyvézt do komunistických lágrů, bez jakéhokoli milosrdenství masakrovali. V tomto období zahynulo okolo 70 000 vězňů a mezi nimi i otec Zynovij. Jeden ze spoluvězňů na poslední dny s otcem Zynovijem vzpomíná: „*V týdnu od 22. do 29. června 1941 Němci bombardovali město, byl to obzvláště těžký čas pro vězně, kteří nevěděli, co se venku děje. Otec Kovalyk, fyzicky i psychicky velmi vyčerpaný, měl panický strach před bombami. Během tohoto týdne se v cele č. 17 nacházelo ještě šestnáct vězňů spolu s otcem Zynovijem. Byl mezi nimi i jeden polský kněz a jeden Žid. Katolíci se vyzpovídali a 27. června večer přišli dozorcí, aby odvedli třináct vězňů. V cele zůstali Žid a dva mladí muži, z nichž jeden byl odveden následující noc, byl to Zinovij...*“ Od té doby ho už spoluvězni více neviděli. Podle svědectví ho komunističtí dozorcí před smrtí, která nastala mezi 27. a 29. červnem, krutě mučili a pak ukřižovali na zeď vězení. Do rozříznutého břicha mu vložili mrtvé dítě!

Po roce 1990 pátrali redemptoristé po oficiálních informacích ze strany KGB, proč a kdy byl otec Zynovij Kovalyk zabit. Z archivu KGB obdrželi odpověď, že vězeň č. 277 Zinovij Kovalyk byl skutečně v červnu 1941 „zastřelen“ v Bryghitkach. Častokrát komunisté rozšiřovali nepravdivé informace, zastírali fakta a tento zmiňovaný dokument z archivu KGB je toho dalším příkladem. Nic to však nemění na faktu, že otci Zynovijovi se splnila jeho touha obětovat život za Krista, církev, kongregaci, vlast.

Po takovém svědectví života se určitě naskytá otázka: Jak může mladý člověk přijmout a přetpět takový kříž, takové strašné mučení? Odpověď nám dávají již první křesťané: Pokud křesťan svůj život svěří Bohu a zcela se mu oddá. Dám mu sílu nést každý kříž, jakkoli je těžký. Je to zkušenost prvních křesťanů, ale totéž zažili i novodobí mučedníci komunistického režimu.

Zynovij Kovalyk byl blahověčen spolu s dalšími 26 řeckokatolickými mučedníky ve Lvově dne 27. června 2001 během návštěvy papeže Jana Pavla II. na Ukrajině.

P. Roman Janáč

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2010

Podobně jako v předchozích letech nejsou kurzy rozlišeny podle skupin exercitantů, ale převážně tematicky. Všechny uvedené kurzy, pokud není výslovně napsáno, pro koho jsou určeny, jsou zaměřeny všeobecně, pro muže i ženy, manžele i svobodné, staré i mladé.

19. 4. - 23. 4. „Uzdravení skrze dary Ducha svatého“ - P. Josef Michalčík, CSsR
 30. 4. - 2. 5. „Víkend se sv. Markem“ - P. Anton Verbovský, CSsR
 6. 5. - 9. 5. Exercicie pro rozvedené, i znovu seždané - Mons. Aleš Opatrný
 10. 5. - 14. 5. „Pod ochranu Tvou...“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
 14. 6. - 18. 6. „Pokoj srdce uprostřed zmatku dnešní doby“ - P. Josef Michalčík, CSsR
 18. 6. - 20. 6. „Víkend se sv. Matoušem“ - P. Anton Verbovský, CSsR
 19. 7. - 23. 7. Exercicie pro pedagogy, katechety, studenty pedagogických oborů, pastorační asistenty - P. Petr Beneš, CSsR
 26. 7. - 30. 7. Exercicie pro pedagogy, katechety, studenty pedagogických oborů, pastorační asistenty - P. Petr Beneš, CSsR
 30. 8. - 3. 9. „Ježíš uzdravuje - obnova svobody srdce“ - P. Josef Michalčík, CSsR
 4. 10. - 8. 10. „Pod ochranu Tvou...“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
 8. 10. - 10. 10. Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze - P. Vladimír Málek
 11. 10. - 15. 10. „Krásný Bůh“ - P. Roman Janáč, CSsR
 3. 11. - 6. 11. Exercicie pro varhaníky a chrámové hudebníky - P. Petr Beneš, CSsR
 7. 11. - 13. 11. Kněžské exercicie I. - Mons. Michael Slavík
 14. 11. - 20. 11. Kněžské exercicie II. - P. Antonín Krasucki, OP
 21. 11. - 27. 11. Kněžské exercicie III. - P. Zdeněk Wasserbauer
 28. 11. - 2. 12. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
 2. 12. - 5. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR
 9. 12. - 12. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR
 Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin. Exercicie, které vede P. Petr Beneš, CSsR, začínají mší svatou v 17.00 hodin v bazilice. Náklady na jednotlivé kurzy jsou uvedeny na internetu. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II/591, e-mail: ex.dum@svata-hora.cz nebo vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Významné akce a poutě

18. 4. **Mši svatou v 9.00 hodin přenáší ČRo 2 - Praha**, celebruje P. Stanislav Přibyl, CSsR.
 1. 5. Od 9.00 **poutní mariánská sobota**, vedou klaretiani. Program: modlitba růžence, katecheze, adorace s možností svátosti smíření, mše svatá v 11.00 hodin, křížová cesta ve 13.00 hodin, závěrečná mariánská pobožnost
 8. 5. **9. Arcidiecézní pouť za duchovní povolání**
 13. 5. **Slavnost Nanebevstoupení Páně**. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
 15. 5. **Pouť bývalých PTP**. Mše svatá v 10.30 hodin
 23. 5. **Slavnost Seslání Ducha svatého**. Mše svatá v 11.00 hodin na úmysl šíření víry prostřednictvím tisku, literatury a umění
 28. 5. **Noc kostelů 2010**. Jedná se o pozvání všech lidí dobré vůle ke společnému setkání a k objevování krásy křesťanských výtvarných a architektonických pokladů, nabídkou zakotvené křesťanské spirituality, modlitby a služby potřebným, znamením živé spolupráce křesťanských církví, která zaceluje rány vzniklé v minulých staletích. Více na www.nockostelu.cz.
 29. 5. **Pouť Matice Svatohorské** a výroční členská schůze. Mše svatá v 10.00 hodin
 30. 5. **Slavnost Nejsvětější Trojice**. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin. Nešpory v 16.15 hodin.
 3. 6. **Slavnost Těla a Krve Páně**. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00
 5. 6. **Poutní mariánská sobota**. Vede P. Michal Němeček. Program: modlitba růžence, katecheze, adorace s možností svátosti smíření, mše svatá v 11.00 hodin, křížová cesta ve 13.00 hodin, závěrečná mariánská pobožnost
 6. 6. **Oslava Božího těla**. V 9.00 hodin mše svatá s eucharistickým průvodem

11. 6. **Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova**. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00
 12. 6. **Korunovace - vigilie**. Mše svatá v 7.00, 9.00, 17.00 a 19.30 (následuje světelný průvod); v 18.00 latinské zpívané chorální nešpory; ve 21.00 hodin koncert „Hudba v nezvyklých souvislostech“
 13. 6. **Korunovace - 278. výročí**. Mše svatá v 7.30, 9.00 (hlavní mše svatá, následuje procesí s milostnou soškou Panny Marie Svatohorské), 11.00 a 15.30, mariánská pobožnost ve 13.30, nešpory v 16.15. Možnost získání plnomocných odpustků
 19. 6. **Arcidiecézní pouť rodin**. Mše svatá v 11.00, doprovodný program ve 13.00
 24. 6. **Slavnost Narození sv. Jana Křtitele**. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00
 26. 6. **Pouť řeckokatolíků** v 10.00 hodin. Svaté liturgii předsedá Mons. Ladislav Hučko.
 29. 6. **Slavnost sv. Petra a Pavla**. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků
 3. 7. **Poutní mariánská sobota**. Program: modlitba růžence, katecheze, adorace s možností svátosti smíření, mše svatá v 11.00 hodin, křížová cesta ve 13.00 hodin, závěrečná mariánská pobožnost. Vede P. Jozef Andrejčák, O.Cr.

Hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

11. 4. 9.00 Hermann Schroeder: **Missa Lux et origo**
 13. 5. 17.00 Petr Eben: **Mešní proprium**
 23. 5. 9.00 Hudba: **skladby pro dva sbory a dvoje varhany**
 3. 6. 17.00 Petr Eben: **Mešní proprium**
 6. 6. 9.00 Johann Ernst Eberlin: **Čtyři eucharistická moteta**
 12. 6. 21.00 Koncert „**Hudba v nezvyklých souvislostech**“ – Radek Rejšek: „Maria - Vykoupená Země“, Scénické oratorium o Nanebevzetí Panny Marie. Libreto P. Petr Beneš, CSsR. Svět. premiéra. Antonín Dvořák: **Mše D dur „Lužanská“**
 13. 6. 9.00
 27. 10. - 30. 10. **Kurz liturgické varhanní hry IV.**

Kurz vede Pavel Šmolík. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II/591 nebo e-mail: ex.dum@svata-hora.cz.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

- Neděle:**
Areál otevřen	6.30 - 17.00 hodin
Mše svatá	7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin
Modlitba posvátného růžence	15.00 hodin
Zpívané nešpory	16.15 hodin
Před mší svatou v 7.30 hodin vystavení milostné sošky	
Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a nešporách v 16.15 hodin	
- Pondělí - sobota:**
Areál otevřen	6.30 - 18.00 hodin
Mše svatá	7.00, 9.00 a 17.00 hodin
Modlitba posvátného růžence	16.30 hodin
Před mší svatou v 7.00 hodin Anděl Páně a vystavení milostné sošky	
Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.00, 9.00 a 17.00 hodin	
- Svátost smíření:** Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli.
Svátost křtu: Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.
Svátost manželství: Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.
Ve středu od 18.00 hodin je ve farním sále katechismus pro dospělé.
Ve čtvrtek po odpolední mši svaté je adorace.
V pátek v 7.00 hodin je mše svatá obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.

- V sobotu** po mši svatě v 9.00 hodin je mariánská pobožnost s přednesením zaslaných proseb. Prosbu můžete zasílat na adresu prosba@svata-hora.cz, vyplnit formulář na <http://www.svata-hora.cz> nebo zaslat poštou.
- V sobotu** po mši svatě v 9.00 hodin se ve farním sále koná setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz
- 1. sobotu** v měsících květen až říjen Poutní mariánská sobota.
- 2. sobotu v měsíci** jsou v 18.00 hodin latinské zpívané chorální nešpory.
- 3. neděli v měsíci** přenáší mši svatou v 9.00 hodin Radio Proglas.
- V květnu** po odpolední mši svatě je denně kromě čtvrtku a neděle májová pobožnost.

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí - pátek: 9.00 - 12.00 hodin; 13.00 - 15.30 hodin

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje: Sacromontana, s.r.o.
IČ: 27363261
DIČ: CZ27363261

Odp. osoba: Martina Jechortová

Tel.: +420 318 429 943,
+420 731 619 800

Fax: +420 318 429 934

E-mail: prohlidka@svata-hora.cz

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Průvodcovská služba:

Prohlídka areálu Svaté Hory včetně běžně nepřístupných prostor s výkladem je možná:

V.: 9 - 15 hodin, denně
VI. - VIII.: 9 - 16 hodin, denně
IX.: 9 - 15 hodin, denně
X. - IV.: jen po předchozí domluvě

Uvedené časy označují začátek první a poslední prohlídky. Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Prohlídka v češtině: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč, cizojazyčný výklad: 70 Kč / 50 Kč, děti do 6 let zdarma

„Svatá Hora v čase i nad časem“:

Zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a návštěvu Svatohorského poutního muzea. Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny

Vstupné: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč

Otevírací doba prodejny:

po - so: I. - III.: 10 - 15 hodin
IV. - V.: 9 - 16 hodin
VI. - VIII.: 9 - 17 hodin
IX. - X.: 9 - 16 hodin
XI. - XII.: 10 - 15 hodin
ne: I. - XII.: 9 - 17 hodin

Expozice Svatohorského poutního muzea:

Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny
Vstupné: 10 Kč, v rámci prohlídky zdarma

Sacromontana s.r.o. přijme pro prohlídky na Svaté Hoře průvodce zejména v německém jazyce.

Jedná se o prohlídky v církevním objektu. Průvodcovský text je zpracovaný. Vhodné zvláště pro studenty.

Požadavky: výborná znalost jazyka, komunikativní schopnosti a reprezentativní vystupování.

Forma pracovního poměru: dohoda o pracovních podmínkách. Nástup: podle dohody.

Kontakt: Martina Jechortová, prohlidka@svata-hora.cz, tel. +420 318 429 943; +420 731 619 800

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Římskokatolická farnost Svatá Hora, 261 80 Příbram II - 591, tel.: 318 429 930, fax: 318 429 934, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Anton Verbovský, CSsR. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 520395309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Svatá Hora

v roce 2010

MONS SACER
BASILICA MINOR

oslaví 278. výročí Korunovace

Zveme Vás na slavnost Korunovace ve dnech 12. a 13. června 2010

Sobota 12. června 2010

17.00 – mše svatá
18.00 – latinské zpívané chorální nešpory
19.00 – modlitba růžence
19.00 – mše svatá, světelný průvod
21.00 – koncert Radek Rejšek:
Maria - Vykoupená Země

Neděle 13. června 2010

7.30 – mše svatá
9.00 – mše svatá,
celebruje otec
arcibiskup Dominik Duka
**Korunovační průvod
s milostnou soškou
Panny Marie Svatohorské**
(po skončení tichá mše svatá v bazilice)

13.30 – pobožnost k Panně Marii,
požehnání předmětů
15.30 – mše svatá
16.15 – české zpívané nešpory

Tento den je možno získat plnomocné odpustky za obvyklých podmínek.

Milostnou sošku korunoval papežskými korunami na základě dekretu papeže Klementa XII. pražský světící biskup Johann Rudolf Sporck 22. června 1732. V témže dekretu papež Klement stanovil, že se Korunovace bude slavit 3. neděli po slavnosti Soslání Duha Svatého.

